

[Else-Merete Ross.]

selv, at han betragtede ungdomsprostitutionen som et i højere grad socialpolitisk problem end et kriminalpolitisk problem; derfor mener jeg at være i overensstemmelse med den højtærede minister, når jeg siger, at det i første række må være med sociale foranstaltninger, man skal bekæmpe eller i hvert fald begrænse denne om sig gribende ungdomsprostitution.

Hensigten med indførelsen af stk. 4 har været, at man ville beskytte de unge yderligere. Man vil gøre det ved at indføre et helt nyt princip. Efter den nugældende lovgivning angående heteroseksuel og homoseksuel prostitution er kunden ikke blevet straffet, når den kvindelige partner var over 15 år og den mandlige over 18 år.

Dette, at kunden ikke straffedes, har hidtil været det eneste lighedspunkt i loven angående de to former for prostitution. Nu skal dette lighedspunkt falde, idet kunden skal straffes, når den mandlige partner er mellem 18 og 21 år. Forhold, som man for kundens vedkommende ikke tidligere har fundet kriminelle, gøres nu kriminelle. Jeg er afgjort tilhænger af, at de unge beskyttes så effektivt som overhovedet muligt, indtil de er 18 år, men jeg kan tilslutte mig den udtalelse, som de uafhængige kom med under første behandling, at det er overdrevent at beskytte unge helt op til 21 år som børn. I den alder ved de, hvad de indlader sig på.

Som argument for at hæve grænsen til 21 år har det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo fremført, at man derved bl. a. ville beskytte matroser for efterstræbelse. Hvis matrosernes snævre bukser, bare hals og hele drengagtige uniform er en så stor fristelse for nogle medborgere, kunne denne uniform så ikke ændres, som så mange andre uniformer er blevet det i tidens løb? I min barndom var alle drenges søndagsudstyr blåt eller hvidt matrostøj. De var efter datidens opfattelse meget søde i det tøj, men mon der er nogen, der savner, at matrostøj nu er blevet afløst af andre former for tøj? Den tapre landsoldat havde anden uniform end nutidens jenser, så hvis det virkelig kan fastslås, at matroser er særlig efterstræbte af homoseksuelle, så lad dem dog skifte tøj. Det er jo ikke personen som sådan, der er fristende, men det tøj, man har puttet ham i i de år, han

er værnepligtig. Skulle det af militære grunde, som jeg ikke kan gennemskue, være umuligt at ændre matrosuniformen, var der måske den mulighed at lade matroserne gå i civilt, når de havde landlov.

Hensigten med lovforslaget har vel også været, at man ville hæve den almindelige kønsmoral, men jeg tror ikke på straffen som det bedste middel til at højne kønsmoralen.

Gennem § 230 straffer man enhver mand, der modtager betaling for et homoseksuelt forhold. Her har samfundet vist, at det strider mod dets opfattelse af kønsmoralen at drive mandlig prostitution. § 225, stk. 4, er ikke rettet imod denne parts kønsmoral, men mod kunden. Det ærede medlem hr. Poul Møller skrev i Dagens Nyheder den 4. februar en leder, som jeg ganske kan tilslutte mig. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne have lov til at citere et uddrag deraf:

„Homoseksualitet lader sig næppe begrænse ved straffeforanstaltninger, alligevel forsøger ministeren det i sit lovforslag. Spørgsmålet er, om han ikke derved kun opnår at skabe større sjælelige konflikter hos dem, hvis kønsliv adskiller sig fra det normale.“

Det ærede medlem hr. Poul Møller gjorde sig til talsmand for de samme synspunkter i sit indlæg her; det samme gjorde det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen, og jeg kan ganske tilslutte mig, hvad der er blevet sagt.

Hidtil har det været sådan, at en del af de unge ikke har været bange for at udnytte de homoseksuelles svaghed til at presse dem for penge. Sjældent har homoseksuelle anmeldt sådanne forhold, fordi de ikke åbenlyst har villet vedkende sig deres homoseksuelle anlæg af hensyn til deres sociale position. Nu vil det blive absolut umuligt for en homoseksuel at anmelde en ung, han har haft forhold til, for pengeafpresning, da han derved samtidig selv kan blive straffet med fængsel op til 1 år. For homoseksuelle, der har haft et forhold til en ung mand under 21 år, er der, hvis lovforslaget vedtages, faktisk ingen form for beskyttelse mod pengeafpresning. Trækkerdrengene er et særgeligt storbyfænomen, og et meget vanskeligt socialt fænomen. De kan, hvis lovforslaget gennemføres, være sikre på